

UZASADNIENIE

Rozbieżności w zapisach cyfrowym i słownym zaistniałe w wyroku, w tym w ramach rozstrzygnięć dotyczących kary, nie zawsze muszą być kwalifikowane w kategoriach tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o jakiej mowa w art. 439 § 1 pkt 7 kpk, tj. w postaci sprzeczności w treści orzeczenia, uniemożliwiającej jego wykonanie. Kompleksowe rozważania na ten temat, z uwzględnieniem dorobku dotychczasowego orzecznictwa w tej materii, przedstawił Sąd Najwyższy w uchwale

składu siedmiu sędziów z dnia 28 czerwca 2018 r. (I KZP 2/18) , w związku z czym za wystarczające uznać należy odwołanie się do wywodów tam przywołanych. Uwypuklenia jedynie wymagają podniesione tam argumenty za przyjęciem tezy, że zważywszy na rangę prawną instytucji ogłoszenia wyroku, to jego ogłoszona treść winna decydować o tym, jakie rozstrzygnięcie zapadło wobec oskarżonego tak co do winy, jak i co do wymiaru kary i innych środków reakcji prawnokarnej. Jeżeli jest więc możliwym odtworzenie przebiegu tej czynności w spornym zakresie, ogłoszenie wyroku może być kluczowe dla oceny, jaka kara została orzeczona. W sytuacji bowiem, gdy ogłoszona treść wyroku jest znana, w oparciu o nią dopuszczalną może być ocena, który zapis kary – w przypadku rozbieżności zapisu cyfrowego i słownego – odpowiada karze rzeczywiście ogłoszonej, a który jest omyłką. W takich przypadkach istnieją procesowe instrumenty poprawienia tego rodzaju błędu prawnego – w postaci sprostowania orzeczenia w oparciu o art. 105 kpk – po które należy sięgać w pierwszej kolejności, zamiast uruchamiania toku kontroli instancyjnej orzeczenia. Mając to na uwadze – w sytuacji, gdy w oparciu o oświadczenie przewodniczącego składu wydającego zaskarżony wyrok oraz o zbieżne z nim oświadczenie uczestniczącego przy publikacji protokolanta można było ustalić, jaką faktyczną treść miał ogłoszony wyrok w zakresie wskazania okresu, na jaki warunkowo zawieszono wykonanie kary, sąd odwoławczy rozbieżność pomiędzy zapisem słownym, a cyfrowym usunął wydając stosowne postanowienie o sprostowaniu oczywistej omyłki zawartej w wyroku. W takiej już sytuacji apelację należało uznać za nieskuteczną.